

ΠΑΛΗΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

1

ΒΡΟΝΤΟΥΣΕ από φωναίς ή κάμερά της
Κ' εν αδιάκοπο γέλοιο εκεί άγροικούσα
Πώδειγνε πόσο ήτο άλαφρή ή καρδιά της
Κι' όμως έγω τυφλά τήν άγαπούσα.

Νά μή διακόψω τήν τρελλή χαρά της
Νά μ' άνοιξουν 'ς τή θύρα δέν κτυπούσα,
Θυμόμουνα τόν άπιστο έρωτά της
Και τὸ Θεό, τόν κόσμο έβλαστημούσα.

Μόλις για λίγο έπάψανε τὰ γέλοια
Έκτύπησα 'ς τή θύρα τὸ κεφάλι
Και τὸ μαντίλι μου έκαμα κουρέλια.

Στενάζοντας τήν άκουσα ν' άνοιξη
Κ' ήλθε γυρτή σιμά μου άγάλι γάλι
Του γέλοιου της τὰ δάκρυα νά μου δείξη.

2

Τήν προσωπίδα βάλε, άγνή παρθένα,
Κ' έλα μ' έμέ νά τρέξουμε ένωμένοι
Νά γευθοῦνε τὰ στήθη τὰ θλιμμένα
Τήν ήδονή μέσ' 'ς τὸ κρασί κρυμμένη.

Με πρόσωπο, με χείλη φλογισμένα
'Ας χωρέσουμε μέσα άγκαλιασμένοι
'Οπου ξεσπᾶ από σώματα άφρισμένα
'Ο,τι βαστᾷ τήν άπειρη οίκουμένη.

Μέσ' 'ς τήν τρελλή χαρά μαζί μου τρέξε,
'Ανοιξε 'ς τὰ φιλιὰ κ' έσύ τὸ στόμα
Και μ' 'δρωτα ήδονής τὸ σῶμα βρέξε.

Μέσ' 'ς τοῦ ματιοῦ τὸ φῶς ποῦ άγάλι σβένει
Και 'ς τοῦ προσώπου τὸ γλωμὸ τὸ χρώμα
Τήν άρετὴ χαιρέτα ποῦ πεθαίνει.

3

Ἔλα νὰ γύρω ἀγάλι τὸ κεφάλι
 Ἐς τὸ στῆθος τὸ θερμὸ ποῦ μὲ φλογίζει
 Καὶ κρύψε με ἀφ' τῆ μαύρη ἀνεμοζάλη
 Ποῦ σὰ θεριὸ τρίγυρω μου μουγκρίζει.

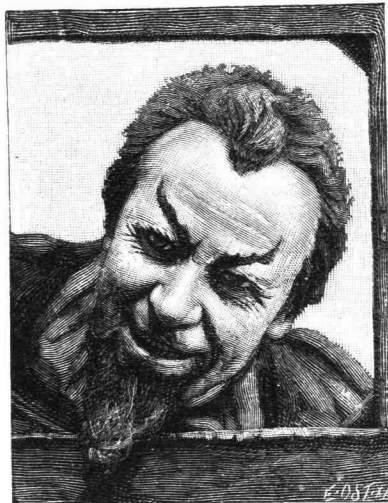
Τῆ μέση σου νὰ σφίξω ἀγάλι γάλι
 Ὅπου ἔς τὸ κάθε ἀγκάλιασμα μου τρίζει
 Καὶ τῆ φτωχὴ καρδιά ν' ἀκούσω πάλι
 Σὰ σφαμένο πουλι νὰ σπαρταρίζει.

Κι' ὅταν τὸ στόμα σμίξῃ μὲ τὸ στόμα
 Κ' εἴμαστε τόσο δυνατὰ δεμένοι
 Ποῦ δυὸ κορμιὰ νὰ φαίνονται ἓνα σῶμα,

Μέσ' ἀπὸ κάθε στεναγμὸ ποῦ βγαίνει
 Κι' ἀπὸ κάθε φιλι νὰ χύσω ἀκόμα
 Σταλιά σταλιά τὸ αἷμα ποῦ μοῦ μένει.

(Ἀύγουστος 1897)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ